

TERHI RANNE
VAARALLINEN KELI
NOVELLEJA

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Suomen Kulttuurirahaston Pirkanmaan rahasto on tukenut tämän teoksen kirjoittamista.

Teksti © Terhi Rannela ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

ISBN 978-951-1-46983-4

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

Juliette B:n ja hänen kaltaistensa tyttöjen muistolle

SISÄLLYS

POHJOINEN JA ETELÄ	9
VAARALLINEN KELI	17
KUULUSTELU	26
TAPPAJAHAI	36
SIVIILEILLÄ EI OLE MITÄÄN HÄTÄÄ	42
VIESTEJÄ NUPULLE	48
SUN HUONEESSA PALAA VALO	51
PALUU RIKOSPAIKALLE	64
SATUJEN PRINSESSOILLA EI OLE RIKOSREKISTERIÄ	71
TURVALLINEN KAUPUNKI	76
OSLOVE	81
SID & NANCY	91
PIENTÄ SÄÄTÖÄ	98
KAKSI JOUTSENTA	104
EI JUURI NYT SAADA YHTEYTTÄ	108
OLETKO NÄHNYT HÄNTÄ?	112
KIRJEYSTÄVÄ	116
HYVÄSTI, PIKKUSISKO	118
TEKIJÄLTÄ	125

POHJOINEN JA ETELÄ

Magnetismi, magneetti, magneettikenttä. Nuppu katsoi opettajan fysiikan tunnille tekemää videota kirjoittaen samalla hajanaisia muistiinpanoja. Magneetti muodostaa magneettikentän. Magneettikentän suuruus pienenee voimakkaasti, kun mennään kauemmas magneetista. Okei, sen Nuppu ymmärsi.

Magneetit ovat kaksinapaisia: napoja kutsutaan S- (south eli etelä) ja N-navoiksi (north eli pohjoinen). Samannimiset magneetin navat hylkivät toisiaan, ja erinimiset vetävät toisiaan puoleensa. Nuppu ajatteli sitä, miten oli pienenä leikkinyt jääkaappi-magneeteilla. Kuinka jännittäviä ne olivat olleet. Ei hänellä ollut silloin ollut aavistustakaan, että Niiskuneidin ja jääkaapin välillä värisisi sähkövaraus.

Ovikello soi.

”Mee avaamaan!” veli huusi huoneestaan.

Nuppu katsoi ikkunasta, yllättyi ja vilkaisi nopeasti peiliin. Hän harjasi takut ponnaristaan ja lisäsi huulikiiltoa. Ripsiä ei nyt ehtisi taivuttaa. Peitevoide onneksi piilotti parantumassa olevan näppylän. Hän säntäsi puolijuoksua alakertaan.

Ulko-oven takana seisoi Matrix-kauttaan elävä, pitkään mustaan nahkatakkiin ja mustiin aurinkolaseihin pukeutunut hahmo, jonka itsevärjätty, jo haalistuvat mustat hiukset ulottuivat so-lisluille. Tapaamisesta ei ollut sovittu.

Onneksi isä oli vielä töissä, eikä isovelji koskaan puuttunut Nupun elämään. Tuskin tulisi edes vierasta tervehtimään. Niklas

lymyili jossakin hieltä ja hilseeltä haisevan huoneensa uumenissa. Isä tuntui suhtautuvan Nupun seurustelukumppaniin vähän huvittuneesti, ensivaikutelman perusteella oli kutsunut tätä tuppisuuksi. Äiti ei ollut tavannut Zeniä. Oli menossa isäviikko, mikä tarkoitti sitä, että isä asui kotona ja äiti keskustayksiössä, ja seuraavalla viikolla taas toisinpäin.

Zen oli isossa porukassa ujo ja syrjäänvetäytyvä, mutta kahden kesken välillä puheliaskin. Nuppu ei sanonut tulijalle mitään, katsoi tätä vain silmiin merkitsevästi, käänsi selän kuin mieltä osoittaakseen, mutta jätti oven kuitenkin auki. Kun Nuppu harppoi portaat takaisin huoneeseensa, Zen jätti kengät eteeseen ja seurasi tyttöystävänsä yläkertaan.

Hiljaisuutta kesti minuutteja. Nuppu istui kirjoituspöydän tuolilla ja kirjoitti tiedostoon muutaman ranskalaisen viivan:

- *Magneettikenttä voi olla muuttuva tai vakio.*
- *Heikon magneetin kenttä on heikko.*
- *Pohjoiskohtio, eteläkohtio...*

Kohtio? Jos sellaisen sanan kirjoittaisi Scrabble-peliin, hyväksyttäisiinkö se? Niklas ei ainakaan hyväksyisi, vaikka veljellä itsellään oli tapana keksiä outoja sanoja ja väittää niitä sivistys sanoiksi. Nupun oli vaikea uskoa, että ”krylo” tai ”xypsi” tarkoittivat yhtään mitään.

”Mä en tajua”, Nuppu avasi lopulta keskustelun.

Zen siirsi pehmapöllön ja -koiran tieltään, syliinsä hän valitsi pienen sorsan, jota puolihuolimattomasti rapsutteli oranssin nokan alta. Yleensä Nuppu piilotti pehmolelut vieraiden ja eritoten Zenin silmistä, mutta nyt hän ei muistanut hävetä niitä. Pehmeä sinisorsa ja nahkatakki tyyppi olivat merkillinen yhdistelmä.

”Mä olen lähettänyt sulle perjantaista asti viestejä, mutta sä et ole vastannut yhteenkään. Sä olet saanut kaikki viestit. Kyllä mä sen näen.”

Zen poimi kännykän takkinsa povitaskusta ja alkoi tutkia sitä kuin olisi ollut huoneessa yksin. Se oli ele, jollaista Nuppu oli aina inhonnut. Isoveli teki sitä usein, ohitti toiset.

”Mä luulin viikonloppuna, että sulle on sattunut jotain!”

Zen etsi taskunsa uumenista purkan ja työnsi sen suuhunsa. Hän ei tarjonnut Nupulle, eikä tämä olisi huolinutkaan. Purkanmässyttäjät ärsyttivät. Kaikenlainen louskutus ja rouskutus ällötti. Zen katseli seinälle kiinnitettyä, Nupun maalaamaa Euroopan karttaa kuin näkisi sen ensimmäistä kertaa, vaikka he olivat hiljattain yhdessä nauraneet pieleen menneelle mittakaavalle ja valtioiden muodoille. Italia muistutti enemmän lenkkaria kuin saapasta.

Poikaystävä lukitsi katseensa jonnekin Turkin yläpuolelle. Nuppu käsitti, että tämä oli heidän ensimmäinen kriisinsä. Tästä laista siis oli riitely: rasittavaa ja tympäisevää.

Isän ja äidin välit olivat parantuneet avioeron jälkeen, ainakin he olivat puheväleissä ja saivat hoidettua arjen asioita. Aiemmin he huusivat ja naljailivat toisilleen niin, että Nuppu vältteli alkertaan menemistä. Ero oli ollut kaikille helpotus.

Nupun ja Zenin suhde joko päättyisi tähän tai jatkuisi tästä entistä vahvempana. Niin Frida oli luonnehtinut ensimmäistä riitaa. Paras ystävä oli seurustellut useammankin tyyppin kanssa, mutta Nuppu vasta opetteli yhdessäolon alkeita.

”Me ollaan oltu kohta kaksi kuukautta kimpassa. Me ollaan viestiteltä joka päivä”, Nuppu sanoi.

Zen näytti muistavan jotain ja kirjoitti luurillaan.

”Viime torstaina sä istuit siinä samassa paikassa, ja meillä oli tosi kivaa. En muista, milloin viimeksi olisin nauranut niin paljon. Oletko sä enää se sama tyyppi?”

Zen rykäisi, pyyhki nenänsä takkinsa hihaan. Nupun silmiin pyrki kyöneleitä, paha olo puristi rintaa.

”Aiotko sä jättää mut? Sitäkö sä et saa sanottua?”

Hiljaisuus aaltoili syvänä, synkkänä jokena heidän välissään.

”En aio”, Zen sanoi lopulta.

Nuppu huokaisi ja nousi Zenin viereen istumaan, kylkeen kiinni. Zen ei reagoinut kosketukseen.

”Onko sulla saksia?” Zen kysyi.

”Saksia?” Nuppu ihmetteli. ”Joo. Mä käyn hakemassa, jos välttämättä tarvitset.”

Nuppu kipitti portaat tottuneesti alas. Saksia pidettiin sinisessä mukissa tiskipöydällä. Kun hän palasi huoneeseensa, Zen roikotti kädessään Nupun mustaa pitsitoppia. Se oli uusi, viime viikon bileitä varten hankittu, 14 euroa 95 senttiä. Toppi oli pesty ja viikattu Nupun vaatekaappiin, joten Zen oli tutkinut hänen tavaroitaan.

”Mitä sä aiot?” Nuppu kysyi.

”Anna ne.”

Nuppu ojensi empien oranssikalvaiset sakset. Zen leikkasi topin ohuiksi tilkuiksi Nupun silmien edessä.

”Mitä sä teet!”

Zen saksi huolellisesti ja keskittyneesti kuin olisi luonut oma-peräistä taideteosta, kunnes vaatekappale lojui lattialla surkeina riekaleina. Paloista ei saisi kokoon edes Barbien toppia.

”Tää on huoran vaate”, Zen sanoi. ”Mä näin kyllä perjantaina, mitä sä teit siellä bileissä.”

”Mitä muka?”

”Mä näin, kun sä katsoit Rikua.”

”Ketä? Ai Kauralan Rikua? Me ollaan samalla luokalla ja oppilaskunnan hallituksessa. Totta kai mä katsoin sitä. Mä varmaan puhuinkin sille. Me luultavasti mietittiin, mitä koulun kioskiin pitäisi ottaa myyntiin. Mistä sä edes tiedät sen nimen?”

”Sä siis tunnustat, että olet huorannut?”

”Mitä tää nyt on?”